

ƏLİ BƏY AZƏRİ

NƏ GÖZƏL ÜRƏYİN VAR...

(hekayə)

Altıncı gün idi, daxili qanaxma dayanmırdı. Əvvəl Nadirə elə gəldi ki, sidik axarına yerləşdirilmiş stendin tərپənməsindəndi. Birinci əməliyyatdan sonra da tez-tez qanaxma baş verirdi. Elə ki, divanda uzanırdı, hər şey qaydasına düşürdü, durub gəzirdi, xüsusən də dükana gedib nə isə alıb qayıdırdı, qanaxma başlayırdı. Belə olanda dərhal yatağa girər, bir-iki saat tərپənmez, hərəkətsiz qalardı. Tez-tez çiy su içər, orqanizmin özünübərmasına şərait yaradardı. Hər halda, Ruslan həkim belə buyurmuşdu. Bilmirdi həkimə qəlbən inandığındandı, yoxsa elə daxili qanaxmanı belə dayandırırırlar...

Bu dəfə isə heç nə fayda vermirdi. Tanıdığı aptekçinin də yanına getdi, dərđini söyləyib iynə, dərman da aldı, xeyri olmadı. Sidiyini bankəyə doldurub telefonla şəklini çəkdi, Ruslan həkimə göndərdi.

"Yığnaqdır, stend tərپəndikcə, axıb gəlir, narahət olmağa dəyməz" - qanaxmanın sifətəki iki günü həkim vatsapda belə cavab yazdı.

-Sən elə əcazsan, ağrıya dözümün yoxdu, hər şeydən qorxursan. - Arvadı da təhər-töhmət elədi.

-Can mənimdi, bilirəm ki, bu belə deyil...

Getdikcə halı pisləşirdi. Başı gicəllənir, gözləri qaralırdı, ayaqyoluna divardan tuta-tuta gedirdi.

Qanaxma qardaşgilə qonaq getdiyi gün başlamışdı. Balaca qardaşı - həm də evin sonbeşiyi onlardan çox da uzaqda olmurdu, həyət evində yaşayırdılar. Zəng vurub dedi ki, uşaqların könlünə kabab düşüb. Manqala od qoymuşam, siz də durun, gəlin bizə. Ağrıdığımı bəhanə gətirməyə çalışsa da alınmadı. Axı ailənin sonbeşiyi həm də bir az ərkəsöyün böyüyür, sözündən çıxmaq olmur. Atalarının adını da o, götürmüşdü, oğluna rəhmətliyin adını qoymuşdu. Deyəndə ki, dədəm çağırır - ataya "dədə" deyiblər, daha

bəhanə-filan kara gəlməzdi, mütləq getmək lazımdı.

Qardaşgilə rahat oturub yeməklərini də yeyə bilmədilər, ağrı buna imkan vermədi. Yoldaşı əyilib qulağına pıçıldadı:

-Sən Allah, sifətini turşutma, özünü şux tut, camaatın bayram əhvalına soğan doğrama.

Özü ilə bacarmadı, ağrının ucbatından qaşqabaqlı görünüşü ilə hamının bayram ovqatını korladı.

Evə qayıdan kimi uzandı yerinə, dərmanını içdi, yoldaşı iynə də vurdu. Neylədilsə, qanaxma kəsmədi.

O gün - bu gün dişini-dişinə qıcayıb birtəhər dözürdü.

Axır ki, tab gətirə bilmədi, oğluna üz tutdu:

-Mən daha dözə bilmirəm.

-Görürəm. Neyləyə bilirik? Bəlkə Təcili yardım çağırım?

-Lazım deyil. Təcili yardım çağırmağın heç bir mənası yoxdur. Ağrını kəsmək üçün həmin analgin-demidrol-noşpa smes iynəsini anan da vurur.

-Onda birtəhər döz, səhər işdən icazə alıb həkimə apararam.

-Burda həkimə getsək, nə dəyişəcək? Bakıdakı həkimim onsuz da stendi çıxartmalıdır. Xəstəxanada kimi tanıyıram? Hər həkimə böyrək etibar edə bilmərəm.

-Nə deyirəm ki?.. - Oğlu çiyinlərini çəkdi. - Onda birtəhər döz, sabah yola salaram, gedərsiniz. Ancaq nə ilə yola salacam, onu bilmirəm. Karantinə görə gediş-gəliş dayandırılıb.

Nadiri fikir götürmüşdü; orqanizmində baş verənlər nəydi, əməliyyatın fəsadlarıydı, yoxsa bu təzəgələn xəstəliyin əlamətləriydi, baş açə bilmirdi, soruşsa da elə bir adam yox idi ki, soruşsun.

Onlar Bakıda olurdular. Oğlu üç il əvvəl təyinatı üzrə Gəncəyə göndərilmişdi, dövlət qulluğundaydı. Bu dəfə bayramı bir yerdə keçirməyi qərara almışdılar. Odur ki, bir yerdəydilər. Bu karantin də göydən gələn bəla kimi yağmışdı. Nəydi, nə məsələydi, hələ ki, baş açmırdılar. Hər yerdə Çinin Uxan şəhərindən start götürən hansısa koronavirusdan danışırtdılar. Gecə-gündüz efiərdə necə qorunmaq reklam rolüki fırladılırdı: "Evdən çıxma, maska tax, əlcək gey, əllərini sabunla yu, spirtlə dezinfeksiya olun, ara məsafəsi saxla, öskürəndə, asqıranda ağzını yum..." "Vəssalam! Bir deyən yox idi ki, hansı əlamətləri var. Qorunmağına qorunacaqlar, ancaq hamı qoruna biləcəkmı?" Beynini eşim-eşim eşələyən suallar Nadirə rahatlıq vermirdi.

Gecəni yata bilmədi.

Ağrıdan başı əzilmiş şahmar ilan kimi qıvrılırdı.

Atdığı dərmanların təsirindənmi, nəydisə, tez-tez ədəbxanaya getməli olurdu. Güc-bəla ilə bir damcı ifrazatdan sonra azacıq sakitləşir, yatağına qayırdı. Uzağı onca dəqiqə keçməmiş yenidən ayaqyoluna gediədi.

Yatağına uzananda hərdən bir çönüb yoldaşına baxırdı. Yoldaşı heç nə deməsə də sakit-sakit ağlayırdı. Gözlərindən axan yaş sifəti aşağı axırdı.

-Sən yat. - Sakitcə pıçıldadı.

-Necə yatım?

-Ağrını bizim çəkirik. Sən də mənimlə bərabər ağrıyarsan? - Bir az sərtləşmək istədi, bacarmadı, doluxsundu. - Üzünü o tərəfə çevir, məni görmə, yat.

Yoldaşı dinmədi, güc verdi göz yaşlarına, hıçqırırdı.

-Sakit ol! Uşaq yatır. - Hıçqırığı birtəhər boğdu. İyirmi beş yaşını haqlamış oğluna hələ də uşaq deyirdi.

Oğlu o biri otaqda yatırdı, tezdən durub işə gedəsiydi.

Bir də ayaqyolundan qayıdanda yoldaşı azca sakitləşmişdi, bəlkə də ona belə göründü.

-Sən mənə fikir vermə, çalış yuxuya get. - Yerinə uzanan kimi astadan pıçıldadı. - Özünü niyə üzürsən? Yat, dincəl ki, dözümün olsun, sabah məni aparıb Bakıya çatdırıla biləsən.

Getməyinə gedəcəkdə, gücünə bələddi, çox sınaqlardan çıxmışdı, amma özü belə dedi, ki, yoldaşı ürəklənsin.

Yoldaşı dinmədi, sakitcə divara tərəf çevrildi.

Az keçmiş Nadir yenidən ayaqyoluna getdi. Bu dəfə orada bir xeyli oturdu, bəlkə də on-on beş dəqiqədən də artıq. Özü belə elədi ki, yoldaşı yuxuya gedə bilsin.

Qayıdanda yoldaşı asta-asta mısıldayırdı. "Şükür

Allaha, yuxlayıb!" - özünə təskinlik verdi.

-İlahi, özün kömək ol. - deyib ehmalca yatağına uzandı.

Gecə ayaqyoluna getdiklərini iyirmi beşədək sayıb, "axı nə mənası var" deyərək tərgitmişdi.

Saatın zənginə oğlu yataqdan qalxanda əqrəblər yeddi tamamı göstərirdi. Yoldaşı da hövlnak yatağından qalxıb balkona çıxdı, mətbəxi balkona köçürmüşdülər.

Doğmalarının hənirtisini eşidib bir az özünə gəl-di, elə bil ağrısı da azaldı. Gecənin zülmətindən, bir də ağrının caynağından qurtulmuşdu, sanki.

-Mənə bir bal şərbəti elə. - Çaydanı qazın üstünə qoyub otağı qayıdan yoldaşına dedi. - Çox qan itirmişəm, bir az bərpa eləsin. Yoxsa qan itirə-itirə üzülüb gedəcəm. Gözlərimdə qaraltılar var, artıq... ürəyim də bulanır...

Oğlu doqquz tamamda gəldi. Dostunun maşını ilə gəlmişdi. Sumkaları götürüb aşağı düşdü.

-Gəl, iynələri vur, çıxacaq. - Üzüqoylu divana uzandı.

Yoldaşı bir yanına ağrıkəsici, o biri yanına da qanaxmanı dayandıran iynəni vurdu. Hər ehtimala qarşı...

"Uf-uf" ufuldadı, iynədən yaman qorxurdu, canı ağrımazaydı, ömründə iynə vurdurmazdı.

Həmişə səs-küyündən qulaq tutulan avtovağzal bağlı idi, girəcəyində polis maşını dayanmışdı. Avtovağzalın qabağında bir dənə də olsun maşın dayanmırdı, həmişə bura maşınla dolu olardı - üzü cənuba gedənlər... sənişin axtaranlar... yol maşını saxlayanlar... taksilərə müştəri yığanlar... yol yoldaşı soraqlayan yük daşıyanlar...

-Qabaqda yanacaq doldurma məntəqəsi var. Olsa, olsa orda Bakıya gedən maşın tapa bilərik.

Yanacaq doldurma məntəqəsinə yaxın yolun qırağında bircə maşın dayanmışdı. Ətrafda səkkiz-doqquz da adam olardı. Maşından düşən kimi həmin adamlar onları əhatəyə aldılar.

-Bakıya? - yerbəyerdən soruşdular.

-Hə.

-Necə nəfərsiniz? Adamın birini yetmiş manatdan aparıram. Gəlin. Bu dəqiqə çıxıram. - Qaradibirliğin biri dil qəfəsə qoymadan üyüdüb töküdü.

"Allah öldürsün sizi... Camaatın çətin vəziyyətinə necə istifadə edirsiniz? Olmayan vicdanımız buna necə yol verir?" Ürəyində onların qarasına deyindi.

-Altmış manatdan. - Başqa birisi araya soxuldu. - Şəhərin istənilən nöqtəsinə aparıb düşürürəm.

-Əlli manatdan. Postlara da otveçatam.

Əli ağzında qaldı, bunlar nə danışdı, on mənə bir-iki günün içində bu qədərmi bahalaşdı? Yoxsa, karantin bunlara qazanc mənbəyidir? İnsanlar çətin günlərdə bir-birlərinə kömək etməli deyillərmi? Budurmu insanlıq?

Bura qarğabazarına dönmüşdü.

-Mən bu qiymətə getmərəm.

Qəti fikrini bildirdi ki, çəkilib getsinlər. Yol keçən maşınlardan birini saxlayıb onunla razılaşaraq çıxıb gedəcəkdi. Birinci dəfə deyildi ki, yola çıxırdı. Elə olub ki, avtobus qiymətindən də ucuz gedib.

-Bəs sizə neçəyə getmək sərf edir? - Əl çəkmədiklər.

-Mən avtobus qiymətinə gedəcəyəm.

-Avtobuslar işləmir, karantinə görə dayandırılıb.

-Bunu səndən yaxşı bilərəm.

-Gəl, razılaş. Qırx manat, vəssalam, çıxırıq.

Bu zaman bir "Mercedes" maşını gəlib dayandı. Sürücü maşından düşməyə macal tapmadı, indi də onu əhatəyə aldılar.

-Bakı?

-Bu dəqiqə!

-İki nəfər veririk, birin qırx manatdan.

Kənardan baxan oğlu bu mənzərəyə dözmədi, yaxınlaşıb ikisini itələdi.

-Adamlığınız olsun, imkan verin, sürücü ilə danışaq. Siz kimsiniz ki, sürücü ilə müştərinin arasına girsiniz?

-Biz buranın dispetserləri...

-Hökumət karantin elan edib. Nə dispetser?! İndi Nəqliyyat Departamentinə zəng vuraram, gəlib həminizi burdan yığıdırarlar.

Sürücü qapını açıb yerə düşdü.

Biri kənara çəkilib kiməsə zəng vurdu: "Tez gəl!"

Kişi gördü ki, "dispetserəm" deyənlərlə sözləri çəpləşəcək, yaxınlaşıb oğlunu kənara çəkdi.

-Sən qayıt, get işinə. Bizdən narahat olma. Birtəhər gedəcəyik.

-Necə narahat olmayım? Xəstə xəstə səni burda qoyub gedə bilmərəm.

Onların danışığını diqqətlə dinləyən sürücü dedi:

-İki nəfərdilər?

-Hə. - Oğlu cavab verdi.

-Otursunlar, aparıram.

-Neçəyə?

-Necə manat verirlər, versinlər.

-Yox, söhbət dəqiq olsun. Yoxsa, başqaları kimi aparıb yolda qiymət oxuyarsan...

-Məni başqaları ilə səhv salma. Dedim ki, otursunlar. - Sürücü də ciddiləşdi.

Oğlu sürücüyə yaxınlaşdı. Lap astadan dedi, elə dedi ki, kənarda dayanıb ov marıtlayan çaqqallar ki-

mi onları güdən gündən yanmış qara zırtıx gədələr eşitməsin.

-Adama on beş manat verəcəklər.

-Olsun.

Bu dəm "dispetserəm" deyənlər yaxınlaşdı sürücüyə.

-Götürürsənsə, bizim pulumuzu verəcəksən.

Oğlu dostunun maşınındakı sumkaları gətirib "Mercedes" in baqajına qoydu. Onlar maşına əyləşəndə bayaq Avtovağzalın qabağında gördükləri polis maşını gəldi.

"Polislər də bunlarla əlbirdi, başqa cür ola bilməz", deyə düşündü.

-Bakıya gedirsən? - Polislərdən biri maşından düşüb sürücüdən soruşdu.

-Hə.

-Bakı maşınıdır?

-Nömrəni görmürsən?

-Xəbərin yoxdu ki, karantindi?

-Xəbərim var.

-Sərnişin aparmağa icazən var?

-Sərnişin daşımağa kimin icazəsi var ki, mənim də olsun. Yol gedirəm, dedim iki nəfər götürüm, benzin pulum çıxsın.

Dinmədilər. Polis əlindəki aparatı maşının nömrəsi üzərinə tuşladı.

-Maşın Həsənov Namiq İbadulla oğlunun adıdır?

-Mənəm.

Sürücü cibindən sənəd çıxarıb polisə uzatdı. Polis baxıb qayıtdı və heç nə demədən öz maşına getdi.

Sürücü sükan arxasına keçib mühərriki işə saldı. Gədələrin danışığına fikir vermədən maşını hərəkətə gətirdi və üzü cənuba tərəf yol aldılar.

Zazalı postunu keçmişdilər ki, sürücü soruşdu:

-Hara qeydiyyatındasınız?

-Həkəri bölgəsində.

-Vay, dədəm vay. Qaçqınsınız? - Sükanı buraxıb iki əli ilə başına qapaz endirdi. - Mən də elə bildim şəhər qeydiyyatındasınız. İndi mən sizi necə aparacam?

-Sən maşını sür. Heç nədən də narahat olma. Harda saxlayıb düşürsələr, orda pulunu verəcəm. Çox narahatsansa, pulu indidən verim, qoy cibinə. Gerisi sənlik deyil.

Sürücü bir söz demədən telefonunu götürüb kiməsə zəng vurdu.

-Dıqı, şəhərə gəlirəm. İki kliyent götürmüşəm, rayon qeydiyyatındadırlar, qaçqındılar, ancaq deyirlər şəhərdə yaşayırıq.

Dıqı dediyi adam telefonda nə dedisə, onlar eşit-

mədi, ancaq sürücünün telefonu hirsə sağ tərəfinə atmasından bildilər ki, danışığ boşa çıxıb, xeyirli bir şey yoxdur.

-Qaynımdı, şəhərdə polisə işləyir, əli hər yərə çatır. Onun hesabına gedib gəlirəm. Yoxsa, karantində kimdi məni buraxan, ora-bura şütüyəm. O da deyir, rayon qeydiyyatdırsa, tem bolye də qaçqın, buraxmayacaqlar.

"Qaçqın" sözünü elə dedi ki, elə bil "Amerika şpionu" deyir.

Daha heç nə demədilər. Bir müddət lal-dinməz yollarına davam etdilər. Sol tərəfində oturan adam ehmalca qoluna toxundu.

-Üstünüzdə başqa heç bir sənədiniz yoxdur?

-Nə sənədimiz olacaq? Postda duranlar Azərbaycan vətəndaşı deyil? Bilmirlər ki, Həkəri bölgəsi çoxdan yoxdur, iyirmi yeddi ildir ki, ermənilər işğal edib? Məni şəhərə buraxmayıb, hara qaytaracaqlar? Elə hünərlidirlər, Həkərini qaytarsınlar, bizi də aparıb yığsınlar ora, ölüb qalaq öz yurdumuzda. Gözümüz də yollardan yığışsın, özümüz də. Nə işimiz var şəhərdə ki, hələ bir karantinə də düşək...

-O söhbətləri eləməyin - o söhbətlər bizlik deyil. - Qabaqda oturan sərnəşin dilləndi.

Sürücü minitelevizoru işə saldı.

-Dünyada yüzdən çox ölkəni ağışuna almış koronavirus pandemiyası sürətlə yayılmaqdadır. - Aparıcı odlu-alovlu, daha çox da vahiməli danışdı. - Koronavirusa yoluxmuş ilk Azərbaycan vətəndaşı bu gün səhər saatlarında vəfat edib. - Ekranada kosmonavt geyiminə bənzər geyimli tibb personalı göstərirdi. Onlar əməliyyat blokunda ağır hərəkətlərlə ora-bura yeriyirdilər, lap kosmosdakı kosmonavtlar kimi...

-Bu da sifət! - Sürücü bunu deyib mini televizoru söndürdü.

Ucar rayon ərazisində ilk komendant postuna rast gəldilər. Hardansa on beş-iyirmi nəfər polis işçisini tapıb yolun hər iki tərəfinə düzmüşdülər. Xüsusi rejimdə bəslənmiş təsiri bağışlayan seçmə bədən polisler gedənləri də yoxlayırdı, gələnləri də...

-Ya Kor Seyidin cəddi... - yavaşca dilinin altında mızıldandı.

Sürücü əvvəlcə sol cərgəyə durdu. Nə fikirləşsə orta cərgəyə keçdi. Orda da qərar tutmayıb sağ cərgəyə düzənlədi maşını. Orta cərgədə yoxlanışa diqqət yetirib yenidən orta cərgəyə qayıtdı. Polis nəfəri qabaqkı maşını yoxlayırdı, üzündən, gözündən hiss olunurdu ki, sənədlərə candərdi baxır, yoxlamağa heç həvəsi yoxdur. Qarşıdakı maşın gedən kimi sürücü qabağa sürdü. Bu zaman polislin telefonuna

zəng gəldi. Cibindən çıxarıb qulağına yaxınlaşdırdı, nə isə danışdı. Sifəti ciddiləşdi. Heç nə demədən yolun kənarında quraşdırılmış budkaya tərəf getdi. Maşında polislin danışığı eşidilmirdi, eşidilsə də onlar üçün heç bir mənası yox idi.

-Sür! - Birdən Nadirin ağına nə gəldisə sürücüyə komanda verdi.

Sürücü komandaya bənd imiş kimi əvvəlcə asta-asta sürdü, arxadan çağırılmadığını görüb sürəti artırdı və postdan uzaqlaşdı. "Bu da Kor Seyidin cəddinin kərəməti", deyə özünə təskinlik verdi Nadir.

Nəsə dediyini zənn edən yoldaşı növbəti dəfə soruşdu:

-Ağrıyırsan ki? - Gəncədən bura bəlkə on dəfə soruşmuşdu.

-Bir az. - Sakitcə cavab verdi, özü də hər dəfə "yox" deməkdən bezmişdi.

-Bərk ağrıda de, maşını saxlasın, iynə vurum. Bir də ədəbxanaya getmək istəsən...

-Hələ dözüürəm, bir az da dözürəm, Kürdəmirde yəqin saxlayar, orda gedərəm... - başqaları eşitməsin deyə astadan yoldaşına pıçıldadı.

Kürdəmiri təzəcə keçmişdilər ki, sürücü minitelevizoru yenidən işə saldı.

-Koronavirusdan qorunmaq çox asandır. - Ekranada fırladılan ya reklam çarxıydı, ya da aparıcı səhnə arxasından səsləndirirdi. - Əlləri iyirmi-iyirmi beş saniyədən az olmayaraq yaxşı-yaxşı sabunlamaq və su ilə yumaq əsas şərtdir.

"Pandemiya təzə başlamayıbmı? Reklamları nə vaxt hazırladılar?" Öz-özünə sual verdi Nadir.

-Bunlar da söz tapıblar danışmağa... Guya ki, əli sudan başqa daha nə iləsə də yumaq olar? Bir də xəstəlik burnu, ağız buraxıb gəlib əlin üstünə qonacaq. Ay, hay... - Sürücü əsəbləşib yenidən ekranı bağladı, bəlkə də söhbət üçün ortaya mövzu tulladı, onsuz da yol boyu dinib-danışan yox idi.

Heç kim dillənmədi. Sürücünün telefonuna zəng gəldi.

-Hə, gəlirik. Ucarda post vardı, yaxşı keçdik. İndi Kürdəmiri keçirik.

Deyəsən, Qaidə işləyən qaynıydı, maraqlanırdı.

Hacıqabulu keçməkdə ikən yenidən karantin postuna rast gəldilər. Burada yola dəmir şəbəkələr düzülüb, hər iki tərəfdən iki maşının keçilməsi üçün keçid müəyyənləşdirilmişdi, daha sol cərgəyə, sağ cərgəyə adlamaq mümkünsüzdü. Yolun qırağında Daxili Qoşunların ağızmaskalı əsgərləri durmuşdu, hamısı da silahlı, sanki canı tutmağa hazırlaşmışdılar. Dərhal paqonlulara göz gəzdirdi, iyirmiyədək polis və on iki əsgər vardı postda. Sanki, silahlı terrorçunu

tutmağa hazırlaşdırlar.

Növbə onlara çatanda polis çavuşu heç nə soruşmadan kimlərsə eşitsin deyə ucadan səsləndi:

-Taksidir. Bakıya kliyent aparır.

Ona elə gəldi ki, bu polis çavuşu hansısa postda xidmət çəkəndir. Sürücünün özünün dediyi kimi gündə aşağı-yuxarı şütüyən maşını da yaxşı tanıyır. Yoxsa, hardan bilərdi ki, maşın taksidir, özü də Bakıya kliyent daşıyır.

-Yoxla! - Yolun kənarındakı ağacların altında kölgələnən polis zabitlərindən kimsə səsləndi.

Polis çavuşu əvvəlcə sürücünün və maşının sənədlərini yoxladı.

-Qaydasındadır. - deyib geri qaytardı.

Sonra qabaqda oturan sərnəşinin vəsiqəsinə baxdı.

-Polisdə işləyirsən?

Bu nə axmaq sual idi. Əlində tutduğu polis xidməti vəsiqəsi deyildimi?

-Bəli.

-Harda işləyirsən?

-Gədəbəydə.

-Nə olsun ki, polisdə işləyirsən. - Sənədləri yoxlayan polis çavuşu sifətini bozartdı. - Bakıya getməyə icazən ki, yoxdur.

-Təcili işim çıxıb deyə gedirəm.

-Ezamiyyət vərəqi götürməliydin.

-Müavindən icazə almışam. Tez dəyib qaydacam.

Polis çavuşu onun vəsiqəsini qaytarıb üzünü arxaya tərəf tutdu. Arxa oturacaqda solda oturan dərhal şəxsiyyət vəsiqəsini uzatdı. Polis çavuşu alıb baxdı.

-Bakı propiskasıdır?

-Bəli, Binəqədidə yaşayıram. - Kişi cavab verdi. - Məgər vəsiqədə yazılmayıb?

-Yazılıb, ancaq mənim ixtiyarım var vətəndaşın özündən soruşmağa.

Onlar da sənədlərini uzatdılar.

-Bəs siz?

-Biz Həkəri bölgəsindən, Qarabağlıyıq. Həkimə gedirik, böyrək pristupu ilə.

Əməliyyatdan sonra klinikadan verdikləri "Epikrez"i cibindən çıxarıb ona uzatdı.

-Bu ki, "Epikrez"dir. - Polis çavuşu istehza ilə güldü.

-Bəs nə olmalıdır? - Nadirdən əvvəl sürücü soruşdu.

-Göndəriş olmalıdır. Xəstəxanadan göndəriş götürməliydim.

-Göndərişə heç bir ehtiyac yoxdur. - Nadir özü müdaxilə etdi. - "Epikrez"də hər şey yazılıb. Diqqətlə baxın. Orada yazılıb ki, əməliyyatdan bir ay sonra təkrar müayinə olunmalı və stend çıxarılmalıdır.

Polis çavuşu sənədlərlə birlikdə "Epikrez"i də geri qaytardı.

-Göndəriş dövlət xəstəxanalarına olur, özələ yox. Baxmadınız ki, "Epikrez" özəl klinikadan verilib. - Sürücü polis çavuşuna iradəni bildirdi.

Bir neçə dəqiqə yerlərində dayandılar, polis çavuşu da heç nə demədən Ərəbzəngi kimi durdu başlarının üstündə. Arxalarında maşın növbəsi uzandı.

Həyat yoldaşı sıxıldı, əvvəlcə pəncərənin şüşəsinə endirdi, sonra qapını açıb yerə düşdü. Üzünü yoldaşına tutdu.

-Özün düş, get başçılarının yanına. Hərçənd başa düşər. Burda qalası deyilik ki...

O da ehmalca yerə düşdü. Aralıda durub bu mənzərəni seyr edən polis zabitlərindən biri, deyəsən, bayaq "yoxla" komandası verən yenidən səsləndi:

-Burax, getsinlər!

-Buraxmağına mən buraxıram. - Polis çavuşu iki-başlı, minnətli danışdı. - Ancaq Ələt postundan buraxmayacaqlar.

Sürücü maşını işə saldı, sağollaşmadan yollarına davam etdilər.

"Ələt" karantin postu körpünü keçən kimi qurulmuşdu - təxmin etmişdilər, Bakını qoruyan əsas post bura idi. Axşamdan oğlu ilə "xüsusi əməliyyat" planı da cızmışdılar. Əgər onları postdan buraxmasaydılar, maşından düşüb yoldan kənarlaşacaqdılar. Bir xeyli aralıda olan hansısa köhnə tikintilərin arxası ilə gedib qabaqda yenə də əsas yola çıxacaqdılar. Orda Bakıya tərəf şütüyən maşınlardan birinə əyləşib yollarına davam edəcəkdilər. Başqa çıxış yolu yox idi, daha ağrıya dözə bilmirdi, böyrəyinin ağrısı bir yana, başının ağrısı dəhşət kimi görünürdü, heç vaxt belə ağrımamışdı. Həm də altı günlük daxili qanaxma onu əməlli-başlı üzmüşdü. Burada bir kilometr, bəlkə də bir az artıq piyada getmək lazım olacaqdı. Odur ki, əşyalarının çoxunu oğlunun yanında qoymuşdular.

Posta çathaçatda sürücü maşını orta cərgəyə sürdü. Sol cərgədə duran maşınların çoxunu geri qaytarırdılar, bu da hələ uzaqdan aydın görünürdü.

Maşında sakitcə oturub gözlədilər. Növbələri çatanda arıq, cavan polis çavuşu yaxınlaşdı.

-Polis çavuşu İsgəndərov! - deyərək özünü təqdim etdi.

Sonra bir-bir sənədləri alıb baxdı. Hiss olunurdu ki, savadlıdır, sənədlərdən baş çıxarır. Həm də alicənabdır. Bir kəlmə də olsun artıq-əskik danışmadı. Bütün sənədləri qaytardı, bircə "epikrez"dən başqa. Aşağı əyilib salona baxdı, sanki onun xəstə olub-olmadığını müəyyənləşdirmək istəyirdi.

-Müəllim, - deyərək müraciət etdi. - Həkimlə əlaqə

saxlamısınız? Sizi gözləyir?

Bu da qəribə sual verdi. Tutaq ki, desəydi, "yox, gözləmir", onda nə edəcəkdi? Zəng vurub həkimi çağırtdıracaqdı?

-Bəli. - Sakitcə cavab verdi.

-Bu gün əməliyyata götürəcək?

-Yox! Bu gün belə tez gəlib çatacağımızı düşünmürdük. Odur ki, sabaha danışmışıq. Saat on birdə olacaq əməliyyat.

-Yaxşı yol! - "Epikrez"i sürücüyə uzatdı ki, arxaya ötürsün. - Allah şəfa versin!

"İlahi, bizdə də alicənab polis işçiləri var imiş..." - Nadir öz-özünə təəccübünü bildirdi.

Bakıya çatan kimi xəbər vermişdi deyə ertəsi gün həkimin onları klinikanın qarşısında qarşılayacağını düşünürdü. Həmişəki kimi adət etdiyi üzrə vaxtından bir saat əvvəl evdən çıxdılar. Yollar, demək olar ki, bomboş idi - Bakını heç belə təsəvvür etməzdi. Gecənin gec saatlarından gur-gur guruldayan, maşın tıxacından tərpnəmək olmayan 20 yanvar meydanında cəmi-cümlətani yeddi-səkkiz maşın gözə dəyirdi, adamlar isə tamamilə yoxa çıxmışdılar.

Onlar klinikanın yaxınlığına çatanda vaxta hələ yarım saat qalırdı. Yaxınlığındakı parkda oturub gözləməli oldular. Hava çox yaxşı idi. Parkın aşağı tərəfində yaşıllaşdırma işçiləri, ya da təmizliyə baxanlar girişlərə dəmir şəkəkəyə oxşar hasar düzürdülər. "Bir də bura nə vaxt yolumuz düşəcək", deyib həyat yoldaşı bir neçə şəkil də çəkdi, yaman şəkil həvəskarıydı. "Qoy, bu günümüzdən də bir xətirə qalsın", dedi.

Bu zaman telefona zəng gəldi, həkim idi, çağırırdı.

-Hardaydınız? - Qapının ağzında gözləyən ağzı maskalı həkimin ilk sualı bu oldu, maskadan danışmaq bir az da boğuc-boğuc çıxırdı.

-Parkdaydıq. Siz deyən vaxta yarım saat qalırdı deyə, gəlib burda gözləmək istəmədik.

-Nə park? Bilmirsinizmi ölkədə karantin rejimi elan olunub? Parka getmək olmaz. Virusdan xəbəriniz yoxdu?

Nadirin başı gicəlləndi, ürəyi bulandı, həkimin qəzəbli baxışını, maskalı görünüşünü onun "kefinə" soğan doğradı...

-Parkda virus var ki? Günəşli hava, bol oksigen. Əksinə, gəlib klinikanın qarşısında duran adamların arasında gözləmək parkda oturmaqdan daha təhlükəlidir. - Yoldaşı həkimə etirazını bildirdi.

-Gəlin, keçək. - Ruslan həkim daha bir söz deməyib buyurdu.

İçəri keçəndə qapının ağzında iki tibb işçisi ilə rastlaşdılar, hər ikisinin ağzında maska, əllərində rezin əlcək vardı. Oğlan tibb işçisi əlindəki aparatı tapança kimi düz onun alınına tuşladı. Düyməsini basdı, nə isə alınmadı, bir də basdı. Yenə də bir şey alınmadı, düz alınına dirədi... Aparatınmı, yoxsa oğlanın üç dəfə təkrar yoxlanışından onu soyuq tər basdı, elə bildi ki, dünyanı bürüyən bu dəhşətli virusu oyuncaq tapança ilə alından canına yeritdilər.

-Xəstə sizsiniz? - Üzüntülü səsə soruşdu.

-Bəli. - Ondan da üzücü, cəndərdi cavab verdi, ağrısı şiddətlənirdi.

-Tez keçin, burda dayanmayın. - Oğlan başını buladı.

Yanıdakı qız tibb işçisi əlində tutduğu pəncərə şüşəsini silmək üçün fısırdıcı maye doldurulmuş qabı əlinə yaxınlaşdırdı. Qız tətini çəkən kimi əlləri maye ilə islandı. Əlini yuyurmuş kimi bir-birinə sürtdü, sonra barmaqları ilə burnunun girişlərini islatdı. İyindən hiss etdi ki, əlinə buladığı maye hər nədisə, spirtlə qarışdırılıb, heç bir qorxusu yoxdur.

-Xanım da xəstədir? - Oğlan həkimdən soruşdu.

-Yoldaşımdır. - Nadir Ruslan həkimdən tez özü cavab verdi.

-Artıq adam olmaz, yalnız xəstə klinikaya keçə bilər. - Oğlan qəti etiraz etdi. - Karantin qaydalarına riayət olunmalıdır.

-Yaxşı, onda siz keçin, mən çöldə gözləyəyəm. - Yoldaşı bunu deyib klinikadan çıxdı.

-Telefonum özümdə qalır, çıxanda zəng vurub xəbər edərəm.

-Bizim xəstəmizdir, təzəlikcə əməliyyat olunub. Təkrar analizlərə ehtiyac yoxdur. - Ruslan həkim onu qeydiyyatda oturan qızlara təqdim edib getdi.

Qızlardan biri "bizim xəstəmizdir" deyib tez onu qeydə aldı, kompyuterin ekranına baxdı, hansısa dəftərinə qeyd etdi.

-Cəmi bir analiz verəcəksiniz. Bu, mütləqdir. - Kompyuter arxasındakı qız dilləndi.

-Olsun. - Sakitcə cavab verdi.

Yanıdakı qız ayağa qalxıb "ardımca gəlin" deyərək onu liftə tərəf apardı. Liftin yanındakı otağa girdilər.

-Ağzınızı açın. - Otaqdakı qız buyurdu.

Nadir ağzını açdı. Tibb işçisi əlindəki qulaqtəməzləyən çöpə bənzər bir alətlə onun ağzından, boğazından yaxma götürdü.

-Bu nəyin analizidir? - Nadir maraqlandı.

-Vəssalam! Gedə bilərsiniz.

Heç üç dəqiqə keçməmiş artıq üçüncü mərtəbədə palatalar yerləşən bölmədəyidilər.

-Buyurun, qəbul edin.

-Xəbərimiz var, həkim deyib.

Masa arxasında oturmuş həddən artıq kök, bədheybət biri qızdan kartanı alıb baxdı.

-Saamm... - qəribə bir səs çıxardı.

Sağ tərəfdəki otaqdan qarayanız, suyuşirin, 35-40 yaş arası bir tibb işçisi çıxdı. Görünüşcə, müasir dəbli, incə olmasa da xoş təsir bağışlayırdı.

"Yaxşı ki, bunlar da var, yoxsa bədheybət kimi-lərin ucbatından heç kim buraya müalicəyə gəlməz, adamın burda bağı partlayar", deyə düşündü.

-Xəstəni palataya! - Bədheybət əmr elədi.

-Ardımca! - Suyuşirin onu müştəri gözü ilə süzüb həlim səslə səslədi.

Qarayanız xanımın arxasınca dəhlizlə gedib hansısa palataya keçdilər, nömrəsinə baxmadı, uzağı iki saatlıq burda olacaqdı, palatasının nömrəsinə bilməyin nə əhəmiyyəti vardı.

Palata iki çarpayılıq idi. Televizor qarşıdakı divardan asılmışdı. Pəncərənin jalyuzi bağlı olduğundan içeridə işıq yandırılrsa da qaranlıq kimi görünürdü.

-Adım Samirədir, otdeleniyanın sestra-xozyay-kasıyam. - Xanım palataya girər-girməz tanışlıq verdi. - Həkim xəbər eləmişdi gələcəyinizi, posteli elə indicə dəyişmişəm. Paltarınızı soyunub şkafa yığın, xalat götürüb gəlirəm.

-Siz yenisiniz?

-Başqa şöbədəydim. Necə bəyəm?

-Mən burda əməliyyat olunmuşam. Onda...

-Hə. Yeganə ilə yerimizi dəyişdirdilər.

Adının Samirə olduğunu deyən xanım çıxan kimi üst paltarlarını soyunub şkafa asdı. Bircə alt paltar qalmışdı əynində. Bilmirdi onu da çıxarıb ya tağa uzansın, yoxsa çıxartmadan ayaq üstə gözləsin. Bu zaman Samirə başqa bir qız tibb işçisi ilə danışa-danışa otağa qayıtdı. İkinci xanım çox gəncdi, bilmək olmurdu praktikantdı, yoxsa tibb bacısıdı.

-Bu da Nərmindi, tibb bacısı. - Samirə onu təqdim etdi. - Sizə iynə vuracaq, sistem qoşacaq, əməliyyata hazırlayacaq.

-Salam. - Nərmnin çox nazik səslə onu salamladı.

- Siz hələ uzanmamısınız?

Nadirə elə gəldi ki... Bu qız niyə ona belə tərs-tərs baxdı?

-Uzanın ki, iynə vurum, sistem qoşum. - Nərmnin sözüne davam etdi.

Deyəsən, Nadiri çılpaq görüb geri qayıtmaq istəyirdi, Samirə qoymadı.

-Çıxma. Birinci dəfədir görürsən? - Göz vurdu.

- Narahat olma, bundan sonra çox görəcəksən. İki-

cə dəqiqəyə rahatlayıb uzadıram.

Xalata əyninə geydirdi. Xalat bir qollu idi, digər qolunun üstündə qatma bağlanırdı.

-Bu da sizin corablarınız. Ayağınızı taburetkanın üstünə qoyun, geyindirirəm.

Corablar ona tanış gəldi, keçən dəfə də geyindirmişdilər. Qadın corabları kimi çox uzun idi, ayağa geyinirdin, dizdən də yarım qarış yuxarıya dartılırdı.

-Yox, yox, nə danışırsınız, özüm geyinərəm.

-Özünüz çətinliklə geyinincə, mən rahat geydirəcəm.

Ayağının birinə corabı geyindirdi. Həqiqətən də rahat oldu, özü geyinsəydi, Allahın əzabını çəkəcəkdə. Keçən dəfəki zülümü xatırladı. Yeganə heç təklif də eləməmişdi. Eləcə gətirib çarpayısının üstünə atmışdı. "Geyinərsiniz", deyib çıxıb getmişdi.

Sol ayağına corabı geyindirəndə sağ ayağını şərşərin üstünə qoymaq istədi ki, müvazinətini itirməsin, xalat çiyindən açıldı, açılmağı ilə də sürüşüb yerə düşməyi bir oldu. İşə bir bax ki, qolucu geyilən tərəf də sivişib düşdü. Yaxşı ki, tumanı əyindəydi, yoxsa pis vəziyyətə düşəcəkdə.

-Lap filmlərdəki kimi düşdü xalat. - Pərtliyini bürüzə verməmək üçün qeyri-ixtiyari gülümsündü.

Nərmnin də təəccüblə baxdı, ya bir şey anlamamışdı, ya da çılpaq kişi bədəninə birinci dəfəydi görünürdü.

-Dayı kefqom dayıdı e... on səkkiz plyusdan danışırsın. - Samirə aydınlıq gətirib göz vurdu.

-Başa düşdüm. - Nərmnin də gülümsündü.

-Elə əsas maraqlı yeri oradı filmin, yoxsa baxılmaz. - Samirə əlavə etdi və xalata yenidən onun əyninə geyindirdi, bu dəfə çiyininin üstündə iki düyün vurdu, özü də bərk-bərk ki, bir də açılıb düşməsin.

-Tez olun, alt paltarınızı soyunub uzanın. - Nərmnin tələsdirdi. - Vaxt keçir.

-Heç olmasa Nərmnin iynə vura bilir? - Samirədən soruşdu.

-Narahat olmayın. - Samirə təskinlik verdi. - Burda təsadüf adam yoxdur, hər kəs öz işinin ustasıdır.

-Qapıda oturub yerindən tərpənə bilməyən o bədheybət də?

-Bəli!

-Başa düşürəm. Ancaq venanı da hər ağ xalat geyinənə etibar etmək olmaz.

-Biz ağ xalat geymirik, paltarımızın da rəngi mavidir.

-Mənə etibar edə bilərsiniz. - Nərmnin gülümsündü.

Yerinə uzanan kimi Nərmnin sistemi qoşdu.

Onlar palatadan birlikdə çıxdılar. Qapının ağzında dayandılar, ya nə isə ayaq saxladılar, nədisə, danışıqları aydın eşidilirdi.

-Dayı pozitiv dayıdır ha... - Nərmin deyirdi.

-Elə mən də pozitivəm, sən də pozitiv olmalısan. Pozitiv olmasaq, bu qədər xəstəni hazırlayıb ülgüc altına göndərə bilmərik.

-Allah şəfasın versin!

-Amin!

Əməliyyat uğurla keçdi. O, bunu həkimin dilindən eşitdi. Son bir ay ərzində içdiyi dərmanlar öz təsirini göstərmişdi. Böyrəklərində illərlə yığılıb qalmış daş və duz kristalları əzilib toz halına çevrilmişdi. Bir dənəsi isə daş halında sidik kisəsinə düşüb, orada ilişib qalmışdı. Qanaxma da onun ucubundan idi. Həmin daş keçən dəfəki əməliyyatdan sonra sidik axarına qoyulan stendin köməyiylə kanalın genişlənməsindən gəlib sidik kisəsinə düşmüşdü. Yoxsa kanalda ilişər, daha pis fəsadlar törədə bilərdi. Bunu müayinə zamanı Ruslan həkim dedi.

Bütün bunlar təsəlliverici idi, amma baş həkimin burada olması və sözlü adama oxşaması onu narahat edirdi. Birdən o, yaxınlaşdı və Nadirin əlindən tutdu. Nadir əlcəkli əlin hərərətini duymadı.

-Narahat olmayın! - dedi.

-Nə narahat olacam, artıq əməliyyat geridə qalıb.

-Sizdə "Pozitiv" çıxıb.

-Əladı ki! -Güldü.

-Başa düşürəm. Siz bu cür əhval-ruhiyyə ilə bütün xəstəliklərin öhdəsindən gələcəksiniz.

-Necə? - Nadir sanki yuxuda idi, birdən ayıldı. - Məndə başqa xəstəlik də tapılıb? O zəhrimardan deyil ki? Gizlətməyin, düzünü deyin, onsuz da nə vaxtsa biləcəyəm. Ürəyimə dammışdı, bildirdim ki, nə vaxtsa o da gəlib məni tapacaq.

-Dedim ki, narahat olmayın. O deyil, başqa şeydir. Bu da hələ ehtimaldır, adı qrip də ola bilər. Siz axı dalbadal əməliyyatlar keçirmisiniz, orqanizminiz zəifləyib. İmmun sisteminiz aşağı düşüb.

-Qrip?! Mən axı qripə yoluxmamışam. Yoluxsaydım, asqırdım, öskürərdim, burnumun suyu axardı, boğazım gələrdi. Bunların heç biri məndə yoxdur.

-Qripin çoxsaylı növləri var.

-Bilirəm, adam yayda da qrip tuta bilər. Güntümavı da deyirdilər bizdə yayda qrip tutana. Quru qrip keçirənlər də olurdu, xoruzəng, zökəm, eşşək qripi tutanlar da...

-Qripin təzə növünü tapıblar. Eşitməmisiniz?

Bunu eşitcək Nadiri soyuq tər basdı.

-Hələ dəqiq deyil, bunu bir də yoxlatmalıyıq. Analizinizi Mərkəzi laboratoriyaya göndərmişik. İlk ehtimalımız belə oldu, bəlkə də təsdiqlənərdi. Ancaq siz hər şeyə hazır olmalısınız.

-Olmaya...

-Hə, hə, koronavirus aşkarlanıb sizdə...

Nadir daha heç nə eşitmədi. Dünyanı bürüyən bu dəhşətli virusun adını eşitcək ani olaraq hiss etdi ki, gözləri qaralır, dünya-ələm başına fırlanır...

...Gördü ki, kəndlərindədir. Bura necə gəlib, hardan keçib gəlib, baş açmadı, axı buraları iyirmi yeddi il idi ki, ermənilər işğal etmişdi. Kənddə bir dənə də olsun salamat ev qalmamışdı, hamısı yandırılmış, uçurulub dağıdılmışdı. Kəndin aralığı ilə tövşiyə-tövşiyə evlərinə tərəf üzüyuxarı çıxırdı. Nə həyəət-bacada, nə də aralıqda bir adam gözə dəyirdi. Mətinin peyvəs tutunun yanından keçəndə babasının buxaralı damını gördü. Ermənilər bircə bu damı uçurtmamışdılar, qapısı da açıq idi. Babası doxsan dörd illik ömrünün yarısından çoxunu bu damda keçirmişdi. Damı da özü tikdirmişdi. İki dirəkli, geniş salonlu bir tikili idi. Milləri və dirəkləri o qədər yoğun idi ki, adamın gücü çatmazdı qaldırsın. Nənəsinin dediyinə görə, babası öküzlə qaldırılmış. Bura ev ola-ola niyə dam deyirdilər, Nadir bunu bilmirdi. Dam kimi də istifadə edirdilər, heyvanları qışda yemləmək üçün bura qurudulmuş ot yığardılar.

Yaxınlaşıb açıq qapıdan içəri baxdı, babasının yatdığı taxt da yerindəydi, ermənilər sındırmamışdılar. Bir az da yaxınlaşıb diqqətlə baxdı, buxara da yerindəydi, dəyməmişdilər. Bir də baxdı ki, buxara çartaçartla yanır. Dədəsi ilə Heydər kişinin yol qəzasında ölənlə Qəhrəman da oturub buxaranın qabağında, şirin-şirin söhbət edirlər. Əllərini də buxaraya tərəf tutublar ki, istisindən qızınısınlar.

Sevincindən bilmədi neyləsin. Başını qapıdan içəri keçirtmək istəyirdi ki, dədəsi onu gördü. Görən kimi də buxaradan bir kösöv götürüb hirsə ona tərəf tulladı.

-Girmə içəri! - Qışqırdı. - Burda yer yoxdu.

İlahi! Bu nə iş idi görürdü? Bu boyda kənddə bircə dənə salamat ev qalmışdı, orda da ona yer yox idi. Dədəsini də ömründə belə acıqlı görməmişdi. Geniş salonlu damda niyə ona yer olmasın?! Gözləri yaşardı Nadirin.

Gözləri yaşardığından daha heç nə görə bilmirdi, deyəsən qan-tər içindəydi. Ağzına, sifətinə nə geyindirirdilərsə, ağır-ağır, bir də xorultulu nəfəs alırdı, xorultusunu özü eşidirdi. Baş həkim əlini gözünün qabağında yelləyirdi, gözlüyünün şüşələri tərlemişdi, güclə görürdü.

-Yaxşısanmı?

-Yaxşıyam. - Cavabı daha çox xorultuya bənzəyirdi, sanki qəlyan çəkənlər kimi ağzına truba keçirmişdilər, suyun bu tərəfindən danışırdı, o biri tərəfindən xorultulu səs çıxırdı.

-Bir azdan palataya köçürəcəklər səni, orda yaxşı olacaq. - Baş həkim bunu deyib getdi.

İki tibb işçisi onu palataya gətirdilər, yatağa uzadıb çıxdılar. Onlar çıxan kimi tibb bacısı Nərminlə Samirə gəldi.

-Necəsən? - Hər ikisi bir ağızdan soruşub gülərək ona əl yellədilər.

-Yaxşıyam. - Başını tərptədi.

Tibb bacısı ona sistem qoşdu.

-Şkafdakı kurtkamin cibindən telefonu götürüb mənə verin, yoldaşıma zəng vurmaliyam.

-Zəng vurmayın. Yoldaşınızı karantinə alıblar. - Samirə bildirdi.

-Necə? Onu karantinə alıblar? O da burdadır?

-Yox. Onu başqa klinikaya aparıblar.

-Onda oğlumla əlaqə saxlamalıyam.

-Xəbər ediblər. Çox güman ki, oğlunuz da karantinə alınıb.

-Aman Allah!

Daha heç nə demədi. Nərminlə Samirə ona baxa-baxa palatadan çıxdılar.

-Siftəmizin ayağı uğurlu oldu. - Qapı açıq idi deyərək dəhlizdə danışılanları eşidirdi. - İkinci koronanı da indi palataya köçürürlər.

-Deyirlər ki, koronavirusa yoluxmuş xəstələri müalicə edən həkimlərin maaşını beş qat artırıb verəcəklər. Bu düzdür?

-Ola bilər, ancaq bu dövlət xəstəxanalarında çalışanlara aiddir.

Çox keçmədən gənc bir oğlanı palataya gətirdilər. Nadir çəpəki onu süzdü, gənc sir-sifətindən tələbəyə oxşayırdı, nədənsə ona belə gəldi. Nə narkomanlara, nə də dələduzlar cərgəsinə qoşulanlara bənzətmədi, məsum bir gənçdi. Ağır-ağır nəfəs alırdı, tez-tez boğulurdu. Deyəsən, gerçəkdən koronavirusa yoluxmuşdu. Ağzına qoşulan aparat da yaxşıydı deyildi, ya sifətinə düz oturtmamışdılar, ya da...

Əlinin işarəsi ilə tibb bacısını yanına çağırırdı.

-O nəfəs ala bilmir, yəqin aparatı düz qoşmamısınız...

-Düz qoşulub. Həm aparat sizinkindən deyil, həm də xəstəliyi çox şiddətlidir.

Nadir dinmədi.

-Sizə qoşulan aparatı baş həkim Almaniyadan yeni gətizdirib, əsl koronavirus xəstələri üçündür.

Ona qoşulan aparat isə süni nəfəs verməkdən ötrüdür.

Nadir elə bildi ki, gənc kimsəsizdir, kasıbdır, klinikanın pulunu ödəyə bilməyib, ona görə də ondakı aparatdan qoşmayıb. Ürəyi acıdı ona.

-Ona da bu aparatdan qoşun. Ödənişinə kömək edərim.

-Klinikada bu aparatdan cəmi bir dənədir, onu da sizə qoşmuşuq.

-Mən yaxşıyam, mən yaxşıyam. - Həyəcədən lap fil kimi xoruldayırdı. - Çıxardın bu aparatı, ona qoşun.

Əl atıb aparatı çıxartmaq istədi.

-Siz nə edirsiniz? - Nərmin dəhlizə qaçdı. - Həkim, həkim...

Nadir aparatı sifətindən araladı, sifəti od tutub yanırdı. "Gerçəkdə həyat var imiş", deyib dərindən nəfəs aldı. Yanındakı masanın üstündən su butulkasını götürdü. Sol qoluna sistem qoşulduğundan sağ əli ilə birtəhər qapağını açdı, sudan bir az içdi. "Ox-xayy" dedi, sərin su isti bədəni ilə daxilinə axdı, sərinlik gətirdi. "Suyun ziyanı olmaz" deyib butulkanı bir də başına çəkib içirdi ki, qabaqda Ruslan həkim, arxasınca da baş həkimlə Samirə və Nərmin otağa daxil oldular. Su içdiyini görüb karıxıb qaldılar.

-Nə durub baxırsınız? Aparatı təcili dezinfeksiya etdirib oğlana qoşun. Görmürsünüzmü gədə əldən gedir?

Ruslanla Nərmin bir-birinə, sonra da hər ikisi dönüb baş həkimə baxdılar. Baş həkim başı ilə razılıq işarəsi verib otaqdan çıxdı. Nərmin aparatı götürdü və hamısı otaqdan çıxdılar. Gənc çox ağır nəfəs alırdı, sinəsi qalxıb enirdi.

-Bir az da döz. İndi sənə dünyanın ən bahalı aparatını qoşacaqlar. Tezliklə sağalacaqsan. İnan!

Nadirin bu sözlərinə gəncdən heç bir reaksiya gəlmədi. Deyəsən, özündə deyildi, huşa getmişdi.

Bir azdan baş həkim otağa qayıtdı. Yaxınlaşıb Nadirin biləyindən tutdu və bir müddət belə qaldı, deyəsən, nəbzini yoxlayırdı, həm də ürəyinin səsinə qulaq asırdı.

-Nə gözəl ürəyin var... - pıçıldadı. - Bu ürək ki, səndədi, bütün xəstəliklərə qalib gələcəksən, tezliklə sağalacaqsan. Allah şəfa versin.

-Allah cəmi xəstələrə şəfa versin.

-Amin.

Baş həkim əlini Nadirin biləyindən götürdü, otağa göz gəzdirib çıxdı. Bu zaman Nərmin aparatı gəncin sifətinə yerləşdirirdi. Xəstə oğlanın boğunuq səsi otağı bürümüşdü, sinəsi hələ də atdanırdı, qarnı şar kimi şişib boşalırdı...